

været i børnenes værelse, og der var han blevet slået med dyb pessimisme over at se børnenes legetøj. Nu ved jeg ikke, om han anklagede regeringen for at være skyld i, at børnene leger med de forkerte legesager, men jeg måtte i hvert fald forstå, at det var regeringens skyld, at legepladserne i daginstitutionerne nu var ved at blive ødelagt.

Kl. 19.35

Se, hvis dette er et opgør med den mavesure pessimisme, så tør jeg næsten ikke tænke på, hvad der venter os, når hr. Holger K. Nielsen vender tilbage til det, som var den traditionelle SF-stil.

Men så et øjeblik blev jeg alligevel på ny hentat i en smule optimisme, fordi hr. Holger K. Nielsen i sin tale lod forstå, at han ville fremlægge sådan en ny visionær sikkerhedspolitisk tænkning, og så spidsede jeg ører og pen. Jeg måtte så forstå, at SF er tilhænger af, at der i Europa skal føres sådan en helt ny og alternativ sikkerhedspolitik, nærmest som en modsætning til USA. SF er jo ved sådan at blive et stærkt pro-EU-parti, men vel at mærke, hvis EU kan udvikle sig i konfrontation med USA.

Nå, men hr. Holger K. Nielsen har jo tidligere været inde på, at nu skulle man også sådan pille lidt – pille lidt – ved det danske forbehold om deltagelse i EU's forsvarspolitik, og vi spidser derfor ører for at høre, hvad det så er, der er den alternative tænkning fra SF's side.

Der er jo ikke meget nyt, må vi sige, når man har lyttet til hr. Holger K. Niensens indlæg, for det, der slår en, når man laver et samlet billede af SF's sikkerhedspolitiske tænkning, er, at SF i munden har en hel masse gode hensigter om, hvad man gerne vil i international politik og i sikkerhedspolitik, men det ender med søvngængeragtig sikkerhed altid sådan, at SF kommer på den samme side som undertrykkende diktaturer og regimer.

Se, nu vil jeg ikke beskyldte SF for sådan at være tilhænger af diktatur eller af undertrykkelse. Det er ikke det, jeg står og siger, for det vil jeg ikke beskyldte SF for. Det er da bare alligevel mærkeligt, at hver gang SF skal tage konkret stilling til et sikkerheds- og forsvarspolitisk spørgsmål, ender SF altid med at falde ned på den side, hvor man indirekte kommer til at støtte diktaturer og undertrykkende regimer.

Lad mig f.eks. minde om, at SF stemte imod et beslutningsforslag i maj 1997, der udsendte et mindre danske styrkebidrag til stabilisering af Albanien. Lad mig minde om, at SF i februar

1998 stemte imod et beslutningsforslag, som skulle godkende et mindre dansk bidrag til en væbnet aktion mod Irak på grund af landets masseødelæggelsesvåben. Det var i den daværende regerings tid, og det var SF også imod.

I oktober 1998 stemte SF imod, at vi skulle udsende et dansk militært bidrag med henblik på at forhindre en humanitær katastrofe i Kosovo, og i april 1999 stemte SF også imod et beslutningsforslag, som yderligere styrkede den danske støtte til fordel for Kosovo. Og så behøver man næppe at minde om, at SF jo altså også var imod, at Danmark deltog i koalitionen til befrielse af Irak og afvæbning af Saddam Hussein.

Se, det er realiteten i SF's sikkerhedspolitik. Der er ikke meget nyt under solen.

Jeg måtte i dag forstå på fru Marianne Jelveds indlæg, at både fru Jelved og i øvrigt også fru Line Barfod er fuldstændig enige med hr. Holger K. Nielsen i spørgsmålet om Irakaktionen, hvorimod hr. Frank Jensen ingenting – intet overhovedet – sagde om Irak.

Jeg savner måske lidt refleksion fra den socialdemokratiske ordfører, når det gælder krigen i Irak, den sag nævnte ordføreren stort set ikke i sit indlæg. Det kan man måske godt forstå, for det var jo ikke kun Saddamstatuen, der faldt i forbindelse med krigen, det gjorde den socialdemokratiske hjemmeside også.

Det viser bare, at oppositionen heller ikke, når det gælder sikkerhedspolitikken, står særlig samlet. Det kan måske heller ikke overraske, men jeg noterer det bare, og jeg glæder mig bestemt over, at vi så, efter at krigen er afsluttet, har kunnet genetablere en bred enighed om dansk sikkerhedspolitik med bred tilslutning til et dansk bidrag til stabiliseringsstyrken i Irak.

Kl. 19.40

Billedet af en opposition, der ikke kan stå samlet, synes jeg også bliver forstærket af, at det forslag til vedtagelse, som ganske vist er præsenteret af en række partier, i virkeligheden ikke kan være fremsat for at blive vedtaget, for det må have ligget klart på forhånd, at det kan det ikke blive. Det har altså snarere karakter af et drilleforslag.

Det, der nu bliver spændende at se, er, om oppositionen kan stå samlet i en stillingtagen til det forslag til vedtagelse, som er fremsat af regeringspartierne og Dansk Folkeparti. Vi vil selvfølgelig se frem til at se, hvordan stemmeafgivningen falder ud.

Inden jeg tager fat på et par af detaljerne i det, der er rejst, vil jeg lige kommentere de indlæg,